

המשך לפרשת: מטות.

כי גדול עד מאוד כוחה של המילה הנאמרת. הן לטובה, כח של תורה ותפילה, והן - חלילה - לרעה.

נדע זאת, ונמנע מאיסורי שבועות ונדרים! אם נדרנו - נשמור על מוצא פינו!

אבל, שואל רבינו ה"בן איש חי" זצ"ל בספרו "אדרת אליהו", איך קורה שאדם נכשל בעוון חמור זה? נתבונן ונחשוב: הוא נודד בעת צרה, מכיון שהוא מאמין שבזכות הנדר יוושע. אז איך זה שאינו משלם את נדרה ועל כך ענה - במשל.

משל לאדם שראה וילה נהדרת, יפהפיה, ואחד מחלונותיה שבור. ובמקום הזכוכית החסרה, קבעו סחבה מרובבת...

השתומם האיש: הרי "אין עניות במקום עשירות"? זה לא הולך ביחד, הוילה היפה והמהודרת עם הסמרטוט שבמסגרת החלון!"

אמרו לו: אין פשוט מזה. אדם עשיר בנה את הוילה, ונפטר. בנו ירש את רכושו וביזבזו. עכשיו הוא נותר עם הוילה - ובלא פרוטה בכיסו... אם כך, הכל מובין!"

הוא הדין, אמר רבינו ה"בן איש חי", בנו. חז"ל אומרים על הפסוק: "שחורה אני ונאווה", שחורה אני - במעשי. ונאוה - במעשי אבותי. הם הורישו לנו הון רוחני עתק. השאלה היא מה עשינו בו... הם לימדו אותנו, למשל, שמילה של אדם היא קודש. ששבועה היא זהב. שנדר שמקיימים אותו - פודה מכל צרה. ואנחנו ירשנו את האוצר הנפלא הזה, וקבענו בו סחבות...

הקליפה נשמרה. המילה - בלי התוכן. השבועה - בלי האמת. והנדר - בלי הקיום. ואפשר להמשיך הלאה: התפילה - בלי הכוונה, ביטויי לשון ("בעזרת השם", "אם ירצה השם") - בלי מחשבה על תוכנם...

מובן, שאין הדברים אמורים לגבי כלל הציבור. ישראל קדושים הם. הדברים נאמרים אך ורק לגבי אלו, שאינם מודעים לחומרה שבשבועת שוא ונדר עקר. מעתה, ודאי יקיימו את המאמר: "חכמים, הזהרו בדבריכם"!

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

<p> השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".</p> שער ג פרק: סא-סב.
<div></div>

ודע, כי ההפסד והאבדון המצוי בנפשות המון העם, הלוא הוא על שפת לשון, כי הם מזכירים שם שמים לבטלה! וגם מזכירים מבלי מורא!

אדם שיש לו משפחה יש לו קשיים גדולים מאוד. לאדם יש הרגלים מסוימים, וצריך המון ערנות להנצל מהם, **לדוגמא**, צריכים להיזהר מלברך את ברכת אשר יצר אחרי שמנגבים במגבת, כי לפעמים אדם נוגע בנעליים או נכנס לשירותים כדי לקחת משם איזה משהו, והוא נוטל את ידיו ומנגבם, ויש לו הרגל כל כך חזק, שאחרי שהוא מנגב את הידיים הוא מברך בדרך כלל את ברכת 'אשר יצר'... וצריך לכך המון ערנות!

אולי משהו היה מוכיח את הר"יי 'שלא יקטרג'. יש כאלה אנשים כשאתה אומר להם את הדברים האמיתיים הם אומרים לך - 'אל תקטרג'. והר"יי מוכיח, הוא מתבטא בצורה מבהילה. **ודע כי ההפסד והאבדון המצוי בנפשות המון העם, הלוא הוא על שפת לשון**. הוא קובע שיש על כך 'הפסד ואבדון', ה' ישמור!

ועל ענין זה פרשו רבותינו זכרונם לברכה (ויק"ר אמור כז) מה שכתוב (ישעיה א, ג): ישראל לא ידע. גם אינם מדקדקים בנקיות המקום ונקיון כפיים, וחכמי ישראל היו מנדים ומשמתים המוציא שם שמים לבטלה, והיו חושדים אותו על השבועה, ואמרו (נדרים ז ב): השומע מתברו שמזכיר

<p> בחרות ה' ירחם, זו הזדמנות ללכת לאבדון!...! חלק מהאנשים פוערים את פיהם לבלי חוק, מדברים, מבזים את הת"ח, הרבה אנשים, ה' ירחם. סה"כ האדם חושב לעצמו שיהיה רק איזה דיון על הדיבור שלו, וכמה עוה"ב ישאר לו... יוצא בר"יי שלפעמים כל חיי הנצח שלו תלויים בפה...</p>
<div></div>

גם מי שמבזה את חברו בפני ת"ח

הוא גם כן נהיה 'אפיקורס'. לפעמים

אדם אומר: "ח"ו, - לת"ח, אפילו מילה

אחת של גנאי אני לא אומר" אבל את

החבר הוא מבזה ליד הת"ח... והוא ילא

נשא פנים לתורה'...

וכן אבדון ארבע כתות הלוא הוא בחטאת פימו דבר שפתימו, הכל כמו שיתבאר בשער הזה. על כן כתוב (משלי יח, כא): מות וחיים ביד לשון.

יוצא, שהשתקנים מרויחים הרבה. הנושא שעליו מדבר הר"יי, בד"כ הוא קשה לאנשים שהם חמי מזוג, הם מתפרצים הרבה, אפילו אם נגיד שהם מצליחים לסגור את הפה שלהם למשך תקופה מסוימת, אחרי כן הם פתאום מתפוצצים... האנשים הכעסנים נמצאים בסכנה הרבה יותר גדולה.

לא בקלות מוציאים את האנשים השלווים מהשלוה שלהם, הוא חושב עוד עשר פעמים לפני שהוא פותח את הפה שלו.....

 								
<p> בס"ד מצא את המסתתר</p>								
לפרשת	מטות							
<p> ללא פרסים</p>								
<p> מצא 18 מילים בלבד בתפזורת. במאוזן, במאונך ובאלכסון.</p>	<p> מצא מימרה מסתרת .</p>							
ח 	נ 	מ 	ש 	כ 	ל 	ח 	מ 	ש
ל 	ג 	מ 	ח 	ל 	ו 	ק 	ת 	ע
ו 	ח 	ש 	ה 	י 	א 	ש 	ז 	ח
כ 	ל 	ש 	מ 	ח 	ג 	י 	מ 	ש
ש 	מ 	י 	מ 	נ 	מ 	ש 	ס 	ח
א 	מ 	ע 	ל 	ב 	ס 	ו 	פ 	ה
ש 	ל 	ה 	ת 	ק 	י 	י 	מ 	נ
צ 	ו 	ש 	א 	י 	נ 	ה 	ש 	צ
ל 	ג 	ל 	ש 	מ 	ה 	ד 	ו 	מ
ח 	מ 	ש 	מ 	י 	מ 	א 	ג 	צ
נ 	ב 	ח 	א 	י 	נ 	י 	ו 	ח
ש 	ס 	ו 	פ 	ה 	ה 	ר 	ש 	מ
ת 	ל 	ה 	ת 	ק 	י 	י 	מ 	ח
ר 	ש 	פ 	ח 	מ 	נ 	פ 	ו 	ש
ז 	מ 	ח 	ש 	פ 	ע 	ר 	מ 	פ
ע 	פ 	ר 	נ 	ג 	ב 	ל 	ה 	ש
י 	ק 	ד 	ח 	כ 	ע 	פ 	ב 	ט
מ 	ה 	ש 	ל 	ו 	פ 	מ 	א 	פ
ח 	ג 	מ 	נ 	ח 	ש 	ס 	ח 	מ
פ 	ב 	ה 	ז 	פ 	ר 	מ 	כ 	פ

<p> בס"ד אסונין מחפיותא אסות: קח פסק זמן...</p>
<p> הבוקר/ צהרים/ערב ?</p>
<p> <i>א אפת אילוח?</i></p>
<p> בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתך רח' התאנה 2 רכסים. בנשיאות הרח"ג אברהם טוויל הכהן שליט"א ראש הישיבה.</p>
<p> לפרטים : הרב נתנאל יהב , טל': 7124735 - 052 .</p>
<p> <i>שפתות האירוח היוצרות רק לכווקיט.</i></p>
<p> בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקריית חיים מערבית.</p>
<p> ככל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכ"ס "נצר יעקב" ברח' ט'רניובסקי 9, קריית בנימין קריית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.</p>

כיצד צריך להגות את המצאה?

הגאון רבי משה הכהן טוויל זצ"ל

קינאת ה' כנגד הפריצות היתה מנת חלקו של פינחס בן אלעזר הכהן, בעקבותיו קמו מקנאי קנאת ה' לדורותיהם, וכמוהו נתברכו בכל פעלם.

הגאון רבי משה הכהן טוויל זצ"ל נולד בארם צובא, בשנת תרנ"ו. הוא שימש כראש ישיבת "דגל תורה" בעיר חלב, שרבים מגדולי ארם צובא היו תלמידיה, כהגאונים רבי יצחק שחיבר זצ"ל, רבי יצחק זעפראני זצ"ל ועוד. בכל כוחו חינך את תלמידיו לקידוש שם שמים בכל הליכותיהם, כמו שאמרו: "שיהא אדם קורא ושונה, ומשאו ומתנו באמונה, ודיבורו בנחת עם הבריות, ועליו הבריות אומרים: אשרי לפלוני שלמד תורה. ראו כמה מתוקנים מעשיו, כמה נאים דרכיו! עליו הכתוב אומר: "ישראל אשר בך אתפאר"!

בתקופתו נפתח בעיר בית ספר "אליאנס" (כ"ח), והגאון רבי משה טוויל נלחם מלחמת חרמה בנסיון לקירור האמונה והחדרת השקפות זרות ונכריות. בתקיפותו הרבה נסגר בית הספר.

פעם נפתח מועדון ריקודים מעורב על ידי עשירי העיר, וראשי הקהל לא יכלו ללחום כנגדם באשר תקפים היו ואלימים. אותה עת היתה שנת בצורת, וראשי הקהל באו אל רבי משה טוויל להוועץ עימו בדבר הכרזת תענית ציבור.

אמר רבי משה: "מדוע חייבים כל בני הקהל להתענות בעוונם של יחידים. אין ספק בלבי שהבצורת באה בשל הפירצה שבמועדון המעורב! במקום להכריז על תענית וצום, יכריזו שאין לנשים ולנערות לבקר באותו מועדון פריצות! ואם ישמעו לי, מבטיח אני שהגשמים ירדו לברכה!"

הכריזו כן, והמועדון נסגר מחוסר משתתפים.

יומיים לאחר מכן, החלו יורדים גשמי רצון, ברכה ונדבה!

הלכות: ההתיחסות לחלומות בזמננו

א.אורח חיים סימן רכ.

א. התיחסות לחלומות בזמנו.

סע"י א', שו"ע: הרואה חלום ונפשו עגומה עליו יטיבנו באפי תלתא וכו'. הנה, בענין חלומות כבר מצינו אצל גדולי הדורות האחרונים שהמעיסו מאד בנתינת תשומת לב אליהם, ולא היו מצוים להתענות עליהם וכל שכן שלא בשבת ויו"ט, ואף כמעט שלא היו מורים לעשות סדר הטבת חלום או לומר הרבש"ע בשעת ברכת כהנים.

אדם שחושש מחלום רע מחמת סימנים שונים אשר לדעתו מראים לו אמיתות החלום, מיעטו מאד גדולי ישראל להורות על תענית, אלא יטיבנו בפני שלשה. ובארץ ישראל שהכהנים נושאים כפיהם בכל יום די שיאמר בבוקרו של אותו יום נוסח הגמ' 'רבש"ע אני שלך' וכו' בשעת ברכת כהנים, ובאותו יום ישתדל להתענות 'תענית דיבור' מדברים בטלים ושיחות חולין, וירבה בצדקה בגופו ובממונו, וירבה בלימוד תורה או באמירת תהילים, וטוב לו.

ב. הענין לזכור או לכתוב חלום טוב

שם: הרואה חלום ונפשו עגומה עליו ייטיבנו וכו'. ואם רואה חלום טוב ראוי לזכרו ואף לכתבו, וכפי שהאר"ך בזה בזוה"ק פ' מקץ (קצ"ט ב), והא לך קטע קטן מלשונו (בתרגום ללשה"ק) "ויזכור יוסף את החלומות אשר חלם, זכר אותם וכו' כי חלום שהוא טוב צריך אדם לזכור אותו שלא ישכח ואז הוא מתקיים, כי כמו שנשכח מלפני האדם כן נשכח עליו" וכו'.

ג. סדר הטבת חלום

שם: ייטיבנו באפי תלתא דרחימו ליה (שאוהבים אותו) וכו'. ואפילו הם קרוביו או בניו וכדו', ואם אין לפניו אנשים גדולים יוכל לקחת אף קטנים כל שמבינים ויודעים מה הם אומרים בנוסח ההטבה, אך לכתחילה ישתדל שיהיו אנשים גדולים ובני תורה. ולכתחילה יש לומר ההטבה בלשון שתיקנו חז"ל, ויש ללמד הנשים וע"ה כשעושים הטבת חלום משמעות תיבות ההטבה.

וכפי המבואר במשנ"ב (סק"ב) ובעוד אחרונים הטבת החלום ראוי שיעשה באותו יום שחלם, ואפילו בשבת ויו"ט, ונכון להקדים לעשותו בשחרית מיד אחרי התפילה, ועכ"פ לפני חצות היום, לא עשאוהו באותו יום יעשנו ביום אחר, וגם כך יש בו משום הצלה.

ד. פתרון חלום ע"י יחיד מאוהביו שיפתרנו לטובה

שם: ולימא באפייהו חלמא טבא חזאי וכו'. ואף על פי שהחלום קשה הוא ואינו טוב יאמר 'חלמא טבא חזאי', כי החלומות הולכים אחר הפה ובכך מהפכהו לטובה, כי אפילו במה שנראה כחלום רע אפשר שמרמז על ענינים טובים, וכמו שהאריכה הגמ' (בברכות נ"ו א) במעשה דבר הדיא שפתר חלום אחד לטוב ולרע.

ויש הכותבים עפ"י הגמ' הנ"ל ועוד מדרשי חז"ל שונים, שכמו"כ יוכל לילך לאוהבו תלמיד חכם בקי בתורה, ולספר לו החלום והלה יפתרנו באופן טוב בפה מלא, והחלומות הולכים אחר הפה, ובכך נהפך החלום לטובה ולברכה.

^[1] ההמשך יובא בעוד כשבעיים אי"ה